

z imenovanim c. kr. namestništvom se tedaj na podstavi § 6. ukaza c. kr. poljedelskega ministrstva z dne 6. junija l. 1893, drž. zak. št. 100, dovoljuje prosti promet z vinskimi trtami z drugimi zarejevalci in prenašalci trtne uši med I. vinogradskim ozemljem, zaznamovanem v tukajšnjem razglasu z dne 17. novembra l. 1900, dež. zak. št. 26 in med zgoraj naštetimi krajnimi občinami vojvodine Štajerske. Izvažanje vinskih trt in drugih predmetov, ki so znani kot zarejevalci in prenašalci trtne uši iz okuženega ozemlja v kuge prosto ozemlje pa ni dovoljeno.

Poučni in zabavni del.

Zaupnik.

(Spisal E. K.)

Ivan Aleksejevič je zmešan. Nihče sicer ne trdi tega, ali zadnjič mi je sam priznal to čudno tajno. Bedasto je in jaz ne vem prav, kaj naj bi storil. Smilil bi mi se mož, da ni tudi to smešno.

Vrag vedi, ali so to sami slučaji, ali je res kakšna usoda — prijetno ni na noben način.

Povedal mi je vse. Govoril je z nekim čudnim humorjem, ki so ga zmožni samo ljudje ne povsem navadnega uma. Tarča pušicam svojega sarkazma je bil on sam.

Srebala sva črno kavo in Aleksejevič je začel:

— Ali si mi prijatelj? me je vprašal.

— K vragu! — njegovo vprašanje me je namreč res nekoliko osupnilo in v takih slučajih mu mora vedno vrag služiti — pa ne da bi se bil ukopal v kakšni sentimentalnosti?

— Ah, kaj sentimentalnosti! Človek govori tudi brez tega lahko v prijateljstvu. — Pa, vse eno. Meni je že preneumno. To komedijo mora kdo izvesti, kdor si bo di. Ali me hočeš poslušati?

— Drage volje, če je komedija vredna tega. Bodi prijazen, pa mi povej najprej, ali je to kakšen pikanten brzojav, ki ste ga v uredništvu vrgli v koš, da ne pohujšate moraličnih čitateljev, ali je načrt kakšne moderne novele, ali —

— Nič. Sedaj ne govorim kot novinar. Besedo ima Ivan Aleksejevič, človek, nič drugega.

— Aoh! sem dejal, kakor bi mi bil angleški spleen odsinil v duhu. Ivan me menda ni slišal. In je izmed onih ljudi, ki vedno rajše molče, kakor da bi govorili; ali kadar se namenijo kakšno stvar povedati, tedaj jim nihče ne more zabraniti tega. In tako sem se moral udano pokoriti njegovi volji in mirno poslušati storijo.

* * *

Ivan Aleksejevič je novinar. Njegov oče je najprvo hotel, naj bi postal trgovec, ali Ivan ni imel za ta stan prav nobene sposobnosti. On bi bil gotovo vedno ceneje prodajal blago, nego ga je kupil. Po dveletnih brezuspešnih poskusih v tej koristni stroki

so ga utaknili zopet v gimnazijo, kjer je bil v nekaterih predmetih vedno izvrsten, dočim je v drugih pri vsakem izpitu prišel na rob propada. Vender je nekako končal vseh osem razredov; po zrelostnem izpitu je pa prišel k pošti. Tri leta je pomagal odpravljati pametna in neumna pisma v svet, tedaj pa se mu je zazdelo to delo preveč dolgočasno. Bil je prepričan, da ga spravi enakomernost te službe prežgodaj v grob, in neki dan se je poslovil od svojih tovarišev in se ugnezdil v uredništvu „Vestnika“.

Sedaj je že dolgo tam. Piše politične članke, domače novice, literarične studije, gledališke kritike, deželnozborska poročila in še druge stvari. Imel že jako dober stil in ljudje so ga imeli radi. Ampak, tu je pravzaprav tičal zajec v grmu. Tako, kakor so ga imeli radi, mu ni bilo všeč. Nekdaj pač ni mnogo razmišljal o tem, ali sedaj se je začelo nekaj v njem upirati. Nekaj mu je bilo sicer nejasno, ali vse skupaj se mu je zdelo še neumno. Začel je premišljati.

Hm, kako je bilo že vse?

Enkrat je bil zaljubljen. Takrat je imel še jako čudne pojme v življenju . . .

Ha, ha, kako je to bedasto! — Takrat ni imel nobenih pojmov, ne o svetu, ne o življenju, ne o delu, ne o človeštvu, ne o politiki, s kratka, o ničemur. Takrat je bil enostavno mlad človek, živeč tja v en dan sprejemajoč življenje ter njegove razmere in pogoje tako kakor jih je ravno našel, kot nekaj pozitivnega, česar se ne razmišlja, ne razglaba, ne razodeva. A uživati je hotel. To mu je bilo prirojeno. Instinkti so bili v njem tako močni, da so si podložili vse misli in želje, njegov razum se ni dal ločiti od njegovih naravnih nagonov in njegova volja je bila pravzaprav samo izvrševalna želja, ki so jih ustvarjala in porajala njegova čutila.

Takrat je bil Ivan Aleksejevič mlad in zdrav, — mož visoke rasti; širokih, obočenih prs, čvrstih udov in močnih mišic. Glavo z bujnimi temnoplavimi lasmi in svežim, cvetočim, pravilno lepim licem je nosil po konci, njegove modre sijajne oči so gledale naivno ponosno v svet, samo to ga je jezilo, da se pod njegovim nosom nikakor niso hoteli pokazati pravi brki, temveč samo par dlačic, katere je sicer neprenehoma gladil in nategoval, da bi jih mogel res toliko iztegniti, da bi vsaj nekoliko „imponirale“. Ivana Aleksejeviča je namreč veselilo, ako je njegova zunanjost ugajala ljudem. Ko je služil svoje prostovoljno leto pri vojaki, je bil skoro srečen, kadar mu je prinesel nove hlače, ozke, kakor jih sploh nosijo pri hrvatskih polkih, da so se izticala v njih njegova močna bedra. In vojaška suknja je morala biti kakor ulita nanj. A to ni bila gizdavost, — samo veselilo ga je.

Zdrav je bil in krepak, vrhu tega pa tudi nekoliko romantičen. Toda, njegova romantika je bila meglena, podobna tistim svetovnim meglam v vsemirju, iz katerih postanejo tekom dolgih, dolgih tisočletij